

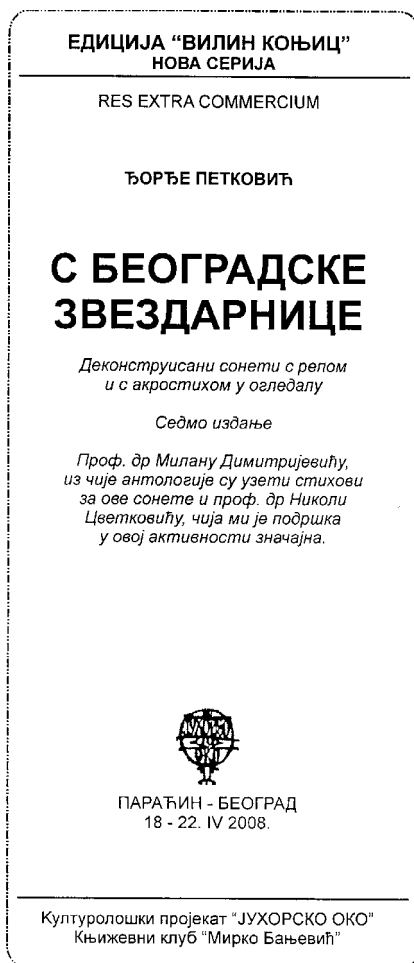
Зборник радова конференције “Развој астрономије код Срба V”
Београд, 18-22. април 2008,
уредник М. С. Димитријевић
Публ. Астр. друш. “Руђер Бошковић” бр. 8, 2009, 723-728

С БЕОГРАДСКЕ ЗВЕЗДАРНИЦЕ

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

Културолошки пројекат "Јухорско око", Параћин

Резиме. Дата је поетска публикација Ђорђа Петковића "С Београдске звездарнице".

I

КАД СЈАЈ ДНЕВНИ ЗГАСНЕ ДАЉИНАМА

Нити ватра нити су сигнали,
Идеали - сушта су Суматра.
Кад сјај дневни згасне даљинама,
Онда тама свој ход има гневни.

Лепота је и у души тмуша,
Али душа пораз не признаје.
Заигра над нама небо цело,
Ако чело заборави на смрад.

Биодрама: рођење је и смрт;
Овакав врт исти, иста тама!
Лепота је духовна синтеза,

Ова свеза за вечност о(п)стаје.
Цело небо заигра над нама,
Кад је драма синоним са хлебом.

И да можда неки песник стоји

И спокоји, уз реч као вожда?

Ко дивовски атом изненада,
Цели пада циклус покосовски.
О, Русијо, остарела мати,

Лук ће брати, где је божур снио!
Овакав врт исти, иста тама,
Биодрама: рођење је и смрт!

Акрограја са срушене бисте:
Звезде исте непролазног сјаја!
Астрал - друга суштина спокоја,
Лажног споја хвале и поруга!

Опрашта ми поет Заболоцки,
Кад на коцки с песмом сам у тами!
И да можда неки песник стоји,
Неспокоји, уз реч као вожда.

Николај Заболоцки, КАД СЈАЈ ДНЕВНИ ЗГАСНЕ ДАЉИНАМА, у: Милан С. Димитријевић,
КОСМИЧКИ ЦВЕТ, Антологија песама о космосу, ПРОСВЕТА, Београд 2003., 17.

Издање поводом одржавања
КОНФЕРЕНЦИЈЕ "РАЗВОЈ АСТРОНОМИЈЕ КОД
СРБА" - Београд

II
ТАЈ ОГРОМНИ МЕСЕЦ...

Заклопићу очи моје намучене,
А неће из мене стих да се источи,
Милозвучна рима, песма она права;
Исклијава јава с месечева дима.

Луне се ја плашим, од ока смркнута,
Авет ко што лута над горама нашим.
Ноћна ми се мора смучи о поноћи,
А знам да ће доћи Сунце са извора.

Мирно сипајући хладне зраке своје,
Рађа неспокоје за Земљом идући.
Али с те ми свеће неки завет хтонски,

Као сан исконски прохујале среће!
Исијава да ће неко иза мене
Ћутати за гене - ис(к)ушно ми саће!

Авет ко што лута лимунове боје,

Астрал-перивоје скупља ова слута,

Ћебетом што влада, за заумну стрижу.
И вечито дижу што вечито пада:
Крадљивци смо ватре с божанске трпезе.

Али са те језе и ми са Суматре,
Речје своје тебе с месечеве мене:
Мирис моје зене одвраћам од тебе,

Али у освићу зоре сан се точи,
Намучене очи моје склопићу!
Антиразумнина своју мету гађа,
Лаћу из незнања осмишљава глина.

И све ми се чини, нећу га а хоћу,
Морам у самоћу, по својој судбини.
А кад га зајашим, ја му се поклоним;
Зашто га се клоним и што га се плашим?!

Милан М. Ракић, ТАЈ ОГРОМНИ МЕСЕЦ..., у: Милан С. Димитријевић, КОСМИЧКИ ЦВЕТ,
Антологија песама о космосу, ПРОСВЕТА, Београд 2003., 66-67.

Издавач: Књижевни клуб "Мирко Баћевић"
За издавача, рецензент и уредник:
мр Предраг Јашовић

III
МЕТЕОР

Звездано маче, тај жмотуљак звездан,
Анђео један златним крилом таче,
Ако крај пута, с погледом ка своду,
Лучимо оду безбрижног живота.

Емитијемо устрептале вести,
Кад су нам пести само јаје немо.
Сав Мостар драгим камењем се осу,
У том заносу и даље бих да сним.

Што месец више осваја нам чула,
Астрална нула потпуније дише:
Негде, уз летве, шушто је ко свила;

То јесте вила са заумне сетве.
И ко да небо раздроби планету,
Ђутећи уз мету, јесам је опробо!

А она врисну, до сазвежђа блесну!

А по том несну, уз мене се стисну!

Ђудљива сила на свемирској траси,
И у час кад си на мом срцу била,
Тражећи да ми освести се глава,

Ноћ беше плава и у полутами;
А месец исту игру истрајава,
Што јесте јава по божанском кисту;

Уз багрем бели, у сан поринути
Све тихо... Ђути... Само бршљан свели,
Као да иште ожилјак на крести,
Еденске чести - болно урочиште!

Лучимо оду безбрижног живота,
Ако крај плота, погледом ка своду,
Анђео један златним крилом таче
Звездано маче, тај жмотуљак звездан.

Алекса Шантић, МЕТЕОР, у: Милан С. Димитријевић, КОСМИЧКИ ЦВЕТ,
Антологија песама о космосу, ПРОСВЕТА, Београд 2003., 131.

Напомена: 50 је година од када је аутору објављена прва песма у јагодинском "Новом путу" (1. I 1958.).

IV
РЕПАТИЦА

**Заглушена песмом сопствене брзине,
Ако са маргине свемирске и несном,
Пратим сву ту хајку са земљиног шора,
Емитујем с мора бескрајног ту бајку.**

То што ми се репу дешава у кóми,
Речји су атоми по младином шлепу;
Он исто врлуда, чак и по каљузи:
Вијугање, крузи и враћања свуда,

**И безгласни јаук мог вечног немира,
Ћутњом из свемира као да сам баук.
Виртуелна слика може да угасне,**

Емоције гласне часна су реплика.
Љубав са маргине песничке ми прија
Кроз бескрај што зија, светлости и тмине,

Антејска си мира, устрептала римо!

Ал` блудећи мимо свију, сред свемира,

**Косу расплетену жар блискости пали,
Љубав је у шали ишчашеном гену!
Емитуј се и ти, колико и ја сам,**

Видећеш шта класам, ко ће ме све пити
Ћудљиво кад вејем безумне иштрце
И поносно срце у смелости грејем;

Величајући те, ја величам оно
Освештано звоно из божанске свите!
Речја моја (ч)ума служи да се чудиш!
Ти са вечем блудиш девичким, без шума!

Ето по чему се разилазе пути,
Пути суманути од кљусе до кљусе;
А песма разуме, док песници дрско,
Завидно и мрско погледају у ме...

Вељко Петровић, РЕПАТИЦА, у: Милан С. Димитријевић, КОСМИЧКИ ЦВЕТ,
Антологија песама о космосу, ПРОСВЕТА, Београд 2003., 141.

Техничка припрема и штампа:
"LS DESIGN"
Горња Мутница - Параћин
063/ 73 88 371

V
САСТАНАК

Са куле оком астроном блуди,
И у тој студи зна да жаоком
Ласцивну мету оствари чисту
И своју бисту ће за комету.

Прати светова игру далеку,
Разастре чеку истрајног лова.
И свет се чуди, чује се орје,
Док праскозорје бескрајем руди.

Острва тражи упорно златна
Махуна клатна на мртвој стражи;
С тог неспокоја којим мерачи

Око привлачи комету која
Настоји да се боље разлиста:
Ем, није иста; ем, не да на се!

Та је истрајност (сну) неизмерна,

Ту је каверна спремна и на пост.

Еденској глини која се тражи
Ноћи на стражи и у тишини
Остварују се као синтеза

Сновнога веза магичне кљусе.
Маглином зрачи мравињак густе,
Он Златоусти за свете Врачи:

Доћи ће звезда, јер закон тражи,
И ти колажи јесу јој гнезда.
Распрше ли се изван система,
Постаће пена за свете списе.

И све док има шта да се види,
Лети ка хриди песничка рима:
Истина биће та која чека
Сваког човека с божанске сиће!

Сили Придом, САСТАНАК, у: Милан С. Димитријевић, КОСМИЧКИ ЦВЕТ,
Антологија песама о космосу, ПРОСВЕТА, Београд 2003., 137.

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ
ПРИМЕРАКА. ОВАЈ ПРИМЕРАК ИМА БРОЈ:

FROM BELGRADE OBSERVATORY

Deconstructed sonets with tail and acroverse in mirror, published on the occasion of the conference "Development of Astronomy among Serbs V", Belgrade, 25-28 April 2008, are given.